

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 63/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť S. S., zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 So/110/2012 a jeho rozsudkom z 26. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2013 doručená sťažnosť S. S. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 12 ods. 1 v spojení čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 So/110/2012 a jeho rozsudkom z 26. júna 2013 (ďalej len „namietané rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení navrhovateľa v súdnom spore o výšku predčasného starobného dôchodku proti odporkyňi Sociálnej poisťovni, ústrediu, Bratislava (ďalej len „odporkyňa“), vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 Sd 49/2012. Krajský súd rozsudkom z 9. mája 2012 potvrdil rozhodnutia odporkyne z 13. januára 2012 a zo 14. februára 2012, ktorými priznala sťažovateľovi predčasný starobný dôchodok v sume (po zvýšení) 304,50 € mesačne. O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom z 26. júna 2013, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Podľa názoru sťažovateľa namietané rozhodnutie z 26. júna 2013 *„treba považovať... za arbitrárne, priečiace sa... spravodlivosti, zakotvenej v čl. 46 ods. 1, 2 OSP, či v čl. 6 ods. 1 Dohovoru“*, lebo v odôvodnení napadnutého rozsudku *„absentujú dôvody, na základe ktorých najvyšší súd zaujal stanovisko k jednotlivým námietkam sťažovateľa“*.

4. Sťažovateľ ďalej namietal *„striktne formalistický... výklad dotknutých právnych noriem... rozdielne zaobchádzanie medzi dvomi kategóriami zamestnancov pokiaľ išlo o nároky vyplývajúce zo zradenia zamestnaní I. PK (pracovnej kategórie, pozn.)... rozdiely medzi dvomi skupinami dôchodcov... starobných... aj predčasných... uvedené rozlišovanie je založené na rozdielnom veku...“*.

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo... podľa čl. 46 ods. 1, 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1, čl. 14 v spojení s čl. 1 ods. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 26. 6. 2013, sp. zn. 9 So 110/2012, porušené bolo.

Rozsudok NS SR sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

NS SR je povinný uhradiť... trovy právneho zastúpenia v sume 331,12 EUR...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených základných práv zaručených ústavou, ako aj práv zaručených dohovorom a dodatkovým

protokolom k nemu postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 9 So/110/2012 z 26. júna 2013 (body 1 a 5).

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom... Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo užívať svoj majetok... Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd... sa musí zabezpečiť bez diskriminácie... Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát... Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach...

10. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom a dodatkovým protokolom postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní, v ktorom sa stotožnil s faktickými a aj právnymi závermi krajského súdu v jeho dôchodkovej veci.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a aj práva na spravodlivý proces je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho

posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní odporkyne rozsudkom sp. zn. 9 So/110/2012 z 26. júna 2013 sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru.

13. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní (administratívnom a aj súdnom) zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd v úvode oboznámil skutkové a právne závery prvostupňového súdu a podstatu odvolacej argumentácie sťažovateľa:

„... Namietol jeho znevýhodnenie ako poberateľa predčasného starobného dôchodku v porovnaní s dôchodcami, ktorí požiadali o starobný dôchodok. Prístup odporkyne, ktorý krajský súd aproboval, považuje za diskriminačný vo vzťahu k predčasným starobným dôchodcom a v rozpore s ústavným princípom rovnosti...“

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a rozhodnutie odporkyne v rozsahu návrhu a v medziach odvolania bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, a konštatoval jeho správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Na zdôraznenie jeho správnosti doplna:

Zamestnania boli zaradované do I., resp. II. pracovnej kategórie do 31. decembra 1999 podľa § 14 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení účinnom do 31. decembra 2003 (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“)

Podľa § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa priznávajú do 31. decembra 2023.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že dôchodkový vek navrhovateľa je 55 rokov [§ 21 ods. 1 písm. b) v spojení s § 12 ods.3 písm. e) zákona č. 100/1988 Zb. a § 274 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. (zrejme zákona č. 461/2003 Z. z., pozn.)]. Na tom základe odporkyňa navrhovateľovi priznala predčasný starobný dôchodok podľa § 67 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. od 20. decembra 2011, keďže k tomuto dňu splnil podmienku, že do dovŕšenia dôchodkového veku mu chýbajú najviac dva roky. Výšku tohto dôchodku v súlade s § 68 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. znížila o 0,5 % za každých začatých 30 dní odo dňa vzniku nároku na predčasný starobný dôchodok do dovŕšenia dôchodkového veku; uvedené zníženie medzi účastníkmi sporné nebolo.

Výkon zamestnania v I. pracovnej kategórii bol navrhovateľovi zohľadnený pri určení dôchodkového veku 55 rokov, keďže dôchodkový vek bol zákonom č. 100/1988 Zb. všeobecne určený dňom dovŕšenia 60. roku veku a zákonom č. 461/2003 Z. z. dovŕšením 62. roku veku. Nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie podľa § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., preto navrhovateľovi zohľadnené boli.

Navrhovateľ žiadal, aby samotná výška predčasného starobného dôchodku, ktorá tvorí základ pre zníženie podľa § 68 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., bola určená so zohľadnením výkonu zamestnania v I. pracovnej kategórii., teda domáhal sa určenia výšky predčasného starobného dôchodku v súlade s § 274 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z.

Je potrebné zdôrazniť že predčasný starobný dôchodok je podľa § 13 ods. 2 písm. a) bod 2. zákona č. 461/2003 Z. z. osobitným druhom dávky dôchodkového poistenia zo starobného poistenia, odlišnej od starobného dôchodku, uvedeného v § 13 ods. 2 písm. a) bod 1. tohto zákona. Zákon č. 461/2003 Z. z. upravuje odlišne aj spôsob výpočtu starobného dôchodku a spôsob výpočtu predčasného starobného dôchodku.

Podľa § 274 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. suma starobného dôchodku, pomerného starobného dôchodku a invalidného dôchodku, na ktorý vznikne nárok podľa odseku 1, nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodku a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu.

Predpisom účinným do 31. decembra 2003 bol zákon č. 100/1988 Zb. Tento zákon upravoval len nároky na dávky uvedené v § 7 písm. a) bod 1. až 9, medzi ktorými predčasný starobný dôchodok nie je uvedený. Vzhľadom na to, že v zmysle zákona č. 100/1988 Zb. predčasný starobný dôchodok ako dávka dôchodkového zabezpečenia neexistoval, do 31. decembra 2003 nebol upravený ani spôsob určenia sumy (výšky) predčasného starobného dôchodku. V prípade predčasného starobného dôchodku teda vôbec neprichádza do úvahy určenie jeho výšky v nižšej sume ako podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, vzhľadom na neexistenciu nároku na takú dávku pred 1. januárom 2004. Nie je preto dôvodná námietka navrhovateľa, že došlo k zásahu do jeho legitímneho očakávania.

Vzhľadom na uvedené aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za súladné so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.»

14. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu

stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 So/110/2012 z 26. júna 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu.

19. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08, I. ÚS 369/2011) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru (ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení týchto (uvedených) práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru), resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu nebolo porušené právo základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a ani právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 17), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 1 dodatkového protokolu.

20. Vzhľadom na to, že v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie (bod 17), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práva upraveného čl. 14 dohovoru (zákaz diskriminácie).

21. Ustanovenie čl. 1 ods. 1 ústavy patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty.

Ustanovenie čl. 12 ods. 1 ústavy je všeobecným ustanovením k základným právam upraveným ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou) adresovaným predovšetkým orgánom štátu pôsobiacim v normotvornej činnosti a významným aplikačným pravidlom ochrany základných práv a slobôd. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietať len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou).

Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces označeným rozhodnutím najvyššieho súdu (bod 17), nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

22. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti (bod 19 a 20) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

23. Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľ v podanej sťažnosti napáda aj neústavnosť na vec sa vzťahujúcej zákonnej úpravy (jej časti), touto jeho námietkou sa ústavný súd nemohol zaoberať. Rozhodovanie o súlade/nesúlade všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 125 ústavy) prebieha v samostatnom konaní upravenom v prvom oddiele druhej hlavy (§ 37 a nasl.) zákona o ústavnom súde, ktoré (konanie) nie je osoba sťažovateľa oprávnená vyvolať.

24. Vzhľadom na to, že sťažovateľova sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2014